

folk i Nordjælland. Sættet ikke tør Vægheden for Befolkningen til at faa Brændsel lades ude af Betragtning. Det er nu min fulde Overbevisning, at hvis en forceret Hugning i Statskovene finder Sted, vil der komme et Tidspunkt, hvor det er umuligt at vedblive en saa regelmæssig Hugning som tidligere, og hvor det vil blive meget knapt med Brændsel, hvilket uavnlige vil blive af stor Betydning for den fattige Befolkning. Den Udtalelse af Udvalget kan jeg imidlertid som sagt finde ganske uskyldig, og der er jo heller ikke brugt noget særligt stærkt Udtryk, men naar Udvalget ved Siden deraf tilraader Benyttelsen af Dampkraft for at fremstjynde Skovningen, saa tror jeg rigtignok, at dette er fuldstændig overflødig, navnlig for de Skovstrækningers Vedkommende, hvorom der her er Tale. Der er f. Ex. Grib Skov. Jeg kan forfikkre ærede Medlemmer, som ville tage en Tur derud, at de slet ikke ville finde nogen Urskov, som det er vanskeligt at befare. Nei! den Tid er for længst forbi, da Dreu klang for at bane Vej for Nøven, og man vil kunne gaa lange Strækninger uden at kunne faa Die paa nogen gammel ærværdig Bøg. Der er naturligvis Strækninger, hvor vedkommende Embedsmænd have holdt tilbage med Hugningen, men paa den anden Side gives der ogsaa Strækninger, hvor man skal lede længe efter en gammel ærværdig Bøg. Man tør vel neppe anføre som nogen egentlig Grund, hvad der er anført i Betænkningen, nemlig at Befolkningen omfatter Bøgeskovene med en vis Stoltthed og Pietet, men jeg fra mit Standpunkt er dog tilbøielig til at tillægge denne Grund nogen Vægt. Min Hovedgrund er imidlertid, at jeg ikke anser en saadan Hugning for fordelagtig. Det er muligt, at vi derved kunne komme til at udføre Savntre til England og andre Steder, men paa den anden Side vil der da sandsynligvis komme en Tid, hvor det Tab, vi lide ved at skulle betale Brænde, som maa indføres, vil overgaa Fordelen ved nu at kunne sælge Savntre til Udlandet. Udvalget synes ogsaa med synlig Glæde at have fastslaaet den høitærede Finantsministers Ytring om, at han ikke er uwillig til, naar Leilighed gives, at gaa videre med Salget af Stats-

skove. Jeg negter ikke, at jeg for mit Vedkommende ikke er nogen stærk Ynder af, at Skovene komme i Privates Eie. Lad dette imidlertid være, som det vil; muligvis er det fra et statsøkonomisk Hensyn fordelagtigt at lade Skovene gaa over i privat Eie, men naar man har tillagt denne Ytring af den høitærede Minister, som tvovrigt stemmer med en lignende Ytring iffor af den daværende Minister, saa stor Vægt, saa maa jeg sige, at den, om jeg maa bruge et stærkt Udtryk, forekommer mig kun at være en løs Hentydning, der ikke giver Skovsøkerne nogen Garanti for, at Salget vil ske paa en for Samfundsfordelene fyldestgjørende Maade. Dersom enhver Naslen med Pengepungen, dersom ethvert Bud af en Mand, der af en eller anden Grund har Lyft til at kjøbe en Skov, skal tages i Betragtning, saa vil Regjeringen ganske vist let kunne faa solgt de Skove, som ere af virkelig Værdi, og Resultatet vil da blive, at Staten vil komme til at beholde de store Skovstrækninger tilbage, som det under ingen Omstændigheder er fordelagtigt at drive — thi det er en Illusion at tro, at al Skovdrift betaler sig — og som lidet eller intet Udbytte give, og i saa Fald vil Administrationen af de Skovstrækninger, som Staten saaledes ikke kan afhænde, blive forholdsvis langt søleligere for Statskassen, end den er efter den nuværende Driftsmaade. Naar man overhovedet vil gaa ind paa denne Tanke at bortselge Statskovene, saa maa jeg hævde som min faste Overbevisning, at det vilde være høist ussælligt, om der kunde blive lagt virkelig lovmæssige Planer, hvorefter Skovene solgtes, gjældende for et længere Tidsrum, og afsatte efter omhyggelige Undersøgelser, og altsaa istedetfor at sælge enkelte Stykker, som udpegedes af enkelte Eiehavere, saa at sælge Skovene efter et virkelig lovbestemt organiseret System. Jeg skal altsaa tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at træffe en saadan Foranstaltning, hvorefter Skovene bleve solgte efter en ved Sagkyndiges Bistand og Medvirkning lagt Plan, saa at man for en længere Fremtid kunde sige: de og de Skove kunne sælges og sælges paa de og